

շիի գետանցով շեշտակի անցել է Տղմուտի արեւմտեան ափը (ծագող արեւի կողմից) ու գրոհել թշնամու աջ թեւի, այսինքն՝ համալրուած յետնապահի եւ գումակի վրայ («գունդն Հայոց հասեալ անցանէին, ճի ի վերայ առեալ՝ յարձակէին մեծաւ զարուիթեամբ, սաստկապէս բախեալք»):

Այդպիսի գրոհի նպատակն էր՝ ջախջախել թերի ծաւալուած եւ գլխաւոր ուժերը կենտրոնում դասաւորած (այդ թում՝ մեծահոջակ «Մատեան» գունդը) թշնամու աջ թեւի մարտաշարքերը, դրանց մնացորդները շարտել («գլորել») կենտրոնի շարքերի վրայ ու ծագած խուճապի արդիւնի շնորհիւ փախուստի մատնել ամբողջ հսկայ բանակին: Նոյն պահին գրոհ են սկսել նաեւ միւս երկու ճակատները, սակայն այնտեղ մինչեւ վերջ գերակշռել են նետաձգութիւնն ու նիզականետութիւնը («ի մէջ ամպոց շփոթելոց ճայթմունս գործէր»), իսկ գետանցում չի արուել («խումբ արարեալ ամենայն բազմութեանն՝ զգետն ի մէջ փակէին, եւ զանգիտեալ գունդն Պարսից ի դժուարութենէ գետոյն՝ զտեղեան զեռալ սկսան»):

Հայոց ձախակողմեան գնդերին գրեթէ յաջողուել է կատարել խնդիրը եւ, կատարելապէս ջախջախելով Պարսից աջ թելը՝ ընդհուպ մօտենալ կենտրոնին («զաջ թեն Պարսից գնդին բեկեալ՝ արկանէր զգազանաւքն, եւ շրջան առեալ՝ կոտորէր... մինչեւ գունդն Մատեան քակեալ բաժանեցան ի մեծ ամուր պատրաստութենէն, դեռ եւս քաջ քաջ ի փախուստ դառնային»); «...եւ զգաւրսն Պարսից ի փախուստ դարձուցանէին զառաջինն»): Տարաբախտաբար՝ հայ զինականներից շատերն սկսել են հետապնդել ու ոչնչացնել՝ աւելի մեծ չափով դէպի յետեւի ծորակները նահանջող պարսիկներին («ի գնդէն Հայոց եւ զկնի մնացեալ ի հովիտս լերանցն»), ինչն, անշուշտ, կազմակերպական-կարգապահական չներուող թերութիւն է եղել: Այդ ընթացքում բազմափորձ Մուշկանը հասցրել է համախմբել ուժերը («քաջալերէր շուրջ զիրեաւ զգաւրս Արեաց, որք զտեղի առեալ կային ընդդէմ գնդին Վարդանայ») եւ իր կենտրոնի մարտունակ գնդերը շրջել Վարդանի զօրախմբի դէմ՝ ի վերջոյ, օղակելով նրան («մնայր գազանացն Արտաշրի, որ ի վերայ նոցա նստէր ի բարձր դիտանոցին... ի ձայն մեծ գալարափողոցն զիր գունդսն ստիպէր եւ յառաջամարտիկ զաւրաքն գնա ի մէջ փակէր»): Չնայած դրան՝ անգիջում մարտը շարունակուել է մինչեւ մայրամուտ («յերկարել գործոյ պատերազմին՝ արն տարաժամէր եւ մաւտ առ երեկս կարճատէր»): Այն դադարել է լոկ Հայոց սպարապետի, երիտասարդ Վահան Արծրունու (կենտրոնի «պասի») գնդից արիաբար ճեղքելով Վարդանի շրջապատում խմբին միացած) ու արդէն ոսոխի «նախճիրը» մարտավարական գերխնդիր դարձրած իրենց մի քանի հարիւր կարգապահ զօրակիցների նահատակութիւնից յետոյ («կորովին Վարդան իւրովք քաջ նիզակակցաւքն ոչ սակաւ նախճիրս ի տեղոջն գործեաց, յորում տեղոջ եւ